

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 212/2023
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине, Нови Сад, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3591/22 од 29.09.2022. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3591/22 од 29.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3591/22 од 29.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2257/2021 од 09.05.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражиле да се обавезе тужени да им, сваком понаособ, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период ближе наведен у изреци првостепене пресуде исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од 16.01.2022. године до исплате и износе обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до 15.01.2022. године (све ближе означено и опредељено у изреци). Тужиле су ослобођене од плаћања судских такси и обавезане су да туженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 74.725,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3591/22 од 29.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23-други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да тужбени захтев није основан. Побижана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени у јавним службама, као корисници буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду. Имајући у виду наведено, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 11.06.2021. године. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно односно меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева, а то су у конкретном случају износи: за тужилу АА 202.017,20 динара; за тужиоца ББ 179.585,30 динара; за тужилу ВВ 182.039,20 динара; за тужилу ГГ 190.801,80 динара; за тужилу ДД 120.763,20 динара, па како појединачно тражене вредности главног захтева не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија тужилаца није дозвољена.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић